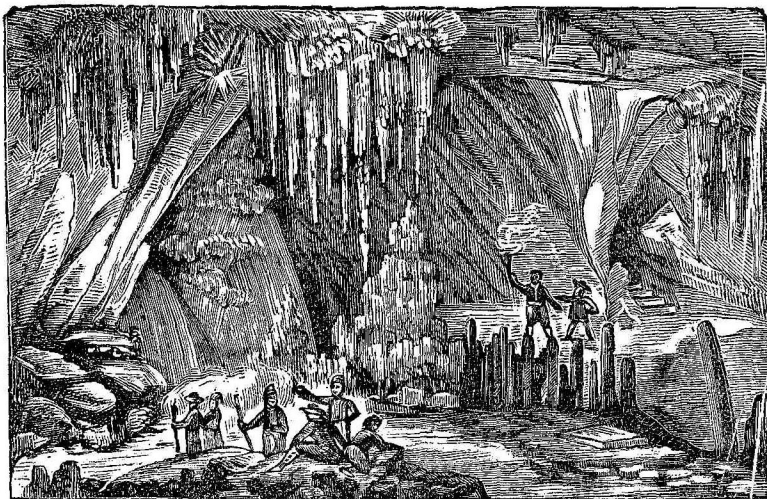

δάκνινον, αὐτὸς δὲν ἤθελε νὰ τὸ λάβῃ, καὶ μὲ παρεκίνει νὰ τὸ κρατήσω ἐγὼ — καὶ μόλις μετὰ πολλὰς παρακλήσεις τὸν κατέπεισα νὰ τὸ δεχθῇ. »

Πῶς εἶναι μὲ σὰς ἀκριβοί μου ἀναγνώσται; Ἑλ-

πίζω, ὅτι θέλετε μιμηθῇ τὸ παράδειγμα τῆς Λυδίας καὶ τοῦ Θωμᾶ.

Ἡ προχειμένη εἰκονογραφία παριστᾷ τὸ ἐσωτερικὸν θαυμαστοῦ τινος σπηλαίῳ εὐρισκομένου εἰς μικρὰν τινα νῆσον τοῦ Αἰγαίῳ Πελάγῳς, ὀνομαζομένην Ἀντίπαρον. Τὸ σπήλαιον τοῦτο κεῖται πολὺ βαθύς — 65 μέτρα ἢ 90 πηγεῖς, ὑπὸ τὴν ἐπιφάνειαν τῆς

γῆς καὶ ἔχει ὕψος μὲν 35 μέτρων, πλάτος δὲ 40 καὶ μήκος 70.

Διὰ νὰ φθάσῃ τις εἰς αὐτὸ πρέπει πρῶτον νὰ καταβῇ ἕως οὗ φθάσῃ εἰς ἐν δωμάτιον ἐπίπεδον, περίεξ τοῦ ὁποίου εἶναι βάραθρα τρομερά· μετὰ ταῦτα ἔχει ν' ἀναβῇ ἀπὸ τὸ μόνον τινα βράχον· ἔπειτα πρέπει νὰ

ΤΟ ΣΠΗΛΑΙΟΝ ΤΗΣ ΑΝΤΙΠΑΡΟΥ.

καταβῇ διὰ σχοινίου ἕως οὗ φθάσῃ εἰς τινα πέτραν ὑγρὰν καὶ ὀλισθηράν. Κατόπιν πρέπει νὰ εἰσέλθῃ εἰς στενὸν καὶ χαμηλὸν ὑπόνομον καὶ διέλθῃ δι' αὐτοῦ περιπατῶν ἐπὶ τῶν γονάτων καὶ τῶν χειρῶν. Ὁ ὑπόνομος οὗτος, ὅστις εἶναι ἀρκετὰ μακρὸς, φέρει εἰς τὸ κυρίως στόμιον τοῦ σπηλαίου, τὸ ὁποῖον ἀνοίγει ἐνώπιον τῶν ὀφθαλμῶν τοῦ θέαμα ἀληθῶς μεγαλοπρεπές. Ὅποια ποικιλία σταλακτιτῶν! Ὅποια ποικιλία σχημάτων! Ἀστέρες, κῶνοι ἀνεστραμμένοι, καταρράχαι παγωμένοι, δένδρα, φυτὰ, στήλαι, ὄρη, καὶ μυρία ἄλλα σχήματα παρουσιάζονται ἐνώπιόν σου καὶ σὲ κάμνουν, ὅταν τὸ σπήλαιον ἦται καλῶς φωτισμένον, νὰ νομίζῃς, ὅτι εἶσαι ἐντὸς μεγαλοπρεποῦς ναοῦ φωτιζομένου ὑπὸ μυριάδων ποικιλοχρῶν πολυελαίων!

Σπήλαια τοιαῦτα ὑπάρχουσι καθ' ὅλας τὰς χώρας τῆς οἰκουμένης, τὰ μέγιστα καὶ μεγαλοπρεπέστατα δὲ μως εὐρίσκονται εἰς τὰς Ἠνωμένας πολιτείας τῆς Ἀμερικῆς.

Εἰς τινα τούτων εὐρέθησαν ἀπολιθώματα ὁσίων ζώων προκατακλυσμαίων ἐνίοτε δὲ καὶ ἀνθρωπίνων.

Ὅποια ἐξαίσια πράγματα περιέχει εἰς τὰ ἔγκατα τῆς ἡ γῆ! καὶ πόσον ἀκατανόητος καὶ ἄπειρος πρέπει νὰ ἦται ἡ σοφία καὶ ἀγαθότης ἐκείνου ὅστις ἐδημιούργησεν οὐ μόνον τὴν φύσιν, ἀλλὰ καὶ τοὺς νόμους, ὑπὸ τῶν ὁποίων αὕτη κυβερνᾶται καὶ παράγονται εἰς αὐτὴν τὰ τόσον ἐξαίσια πράγματα! Ὅλα ταῦτα τὰ ὁ-

ραῖα σχήματα ἔγειναν διὰ τοῦ καταρρέοντος ὕδατος, τὸ ὁποῖον περιέχει ἐν ἑαυτῷ τίτανον αἶτε μάρμαρον διαλελυμένον, ἐκ τοῦ ὁποίου σχηματίζονται τὰ παράδοξα ταῦτα πράγματα.

ΑΕΙΚΙΝΗΤΟΝ ΦΥΤΟΝ.

Περίεργον φυτὸν ἕνεκα τῆς ἀενάου τῶν φύλλων αὐτοῦ κινήσεως φέρεται εἰς τὰς ὄχθας τοῦ Γάγγου ποταμοῦ, τὸ ὁποῖον μόλις κατὰ τὸ ἔτος 1775 μετηνέχθη εἰς τοὺς βοτανικοὺς κήπους τῆς Εὐρώπης. Τὰ φύλλα ταῦτα σύγκεινται ἐκ 3 φύλλων, ὡς τὸ κοινῶς καλούμενον Τρίφυλλον, καὶ ἐνῶ τὸ ἐν τῶν 3 φύλλων ἀνυφύεται τὰ δύο ἄλλα φύλλα καταβαίνουν, ὥστε ἀενάως ὑπάρχουν εἰς κίνησιν καὶ τοῦτο εἶναι τὸ μόνον ὑπάρχον φυτὸν, τὸ ὁποῖον ἔχει τοιαύτην ἰδιότητα ἀενάου κινήσεως.

(Ἴρις.)

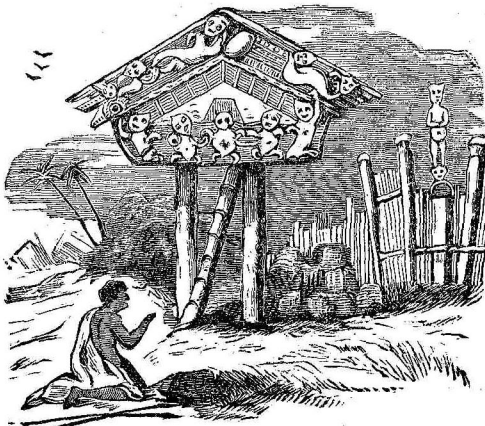
ΠΕΡΙΕΡΓΟΝ ΠΑΡΑΔΕΙΓΜΑ

ἱππείου φιλίας.

Λοχαγὸς τις τοῦ ἱππικοῦ, ὅστις ὑπηρέτησεν εἰς τὸν στρατὸν τῶν ἐνωτικῶν κατὰ τὸν ἐμφύλιον πόλεμον τῆς Ἀμερικῆς, διηγεῖται, ὅτι εἰς τῶν ἱππῶν τῆς ἰλαρχίας του, μὴ δυνάμενος ἕνεκα γηρατειῶν νὰ μασσήσῃ τὴν τροφὴν του, ἐτρέφετο ὑπὸ δύο ἄλλων ἱππῶν ἀνηκόντων εἰς τὴν αὐτὴν ἰλαρχίαν κατὰ τὸν ἐξῆς τρόπον.

Ὁ εἰς ἐξ αὐτῶν ἐλάμβανε τὸν χόρτον καὶ, ἀφοῦ τὸν ἐμάσσα, τὸν ἔθετεν ἐμπρὸς εἰς τὸν γηραιὸν σύντροφόν του, ὅστις τότε τὸν ἐλάμβανε προητοιμασμένον καὶ τὸν κατέπινε χωρὶς νὰ τὸν μασσήσῃ· τὸ αὐτὸ ἔκαμνε καὶ ὁ ἄλλος ἵππος μὲ τὴν κριθὴν. Διὰ τῆς φιλικῆς ταύτης περιποιήσεως ὁ γηραλέος ἵππος ἡδυνήθη νὰ διατηρηθῇ ἐπὶ δύο μῆνας!

Ἡ πράξις αὕτη τῶν ἀλόγων ζώων πρέπει νὰ κατασχόνῃ πολλοὺς ἀνθρώπους, οἱ ὅποιοι, ἂν καὶ εἶναι λογικὰ ὄντα καὶ δύνανται, ἀφίνον ὅμως τοὺς ὁμοίους τῶν νὰ χάνωνται ἀπὸ γηρατεῖα, ἀσθενείας καὶ πενίαν.

ΟΙ ΕΙΔΩΛΟΛΑΤΡΑΙ.

Εἰς πολλὰ μέρη τῆς γῆς, ὡς λ. χ. εἰς τὴν Ἰνδίαν, τὴν Κίαν, τὴν Ἰαπωνίαν, τὴν Ἀφρικὴν, τὴν Ἀυστραλίαν καὶ τὰς νήσους τοῦ Εἰρηνικοῦ Ὠκεανοῦ ὑπάρχουσιν εἰσέτι πολλὰ ἑκατομύρια ἀνθρώπων—τὰ τρία τέταρτα περίπου ὅλου τοῦ ἀνθρωπίνου γένους—οἱ ὅποιοι προσκυνοῦσιν εἰδῶλα, ἤγουν ὁμιώματα ξύλινα, ἢ πέτρινα τὰ ὁποῖα λατρεύουν ὡς θεόν.

Ἡ προκείμενη εἰκονογραφία παριστᾷ ἄνθρωπον γονυπετῇ ἔμπροσθεν ξυλίνων τινῶν ἀνθρωπίνων ὁμοιωμάτων, τὰ ὁποῖα ὁ ταλαίπωρος ἐκεῖνος θεωρεῖ ὡς θεοῦς του. Πόσον τυφλοὶ εἶναι οἱ δυστυχεῖς οὗτοι ἄνθρωποι χωρὶς τὸ Εὐαγγέλιον! Καὶ πόσον ἡμεῖς οἱ χριστιανοὶ πρέπει νὰ λυπώμεθα δι' αὐτοὺς καὶ νὰ προσπαθῶμεν νὰ τοὺς εὐαγγελίσωμεν στέλλοντές τους ὄχι μόνον τὸ Εὐαγγέλιον, ἀλλὰ καὶ ἱεροκλήρυκας νὰ τὸ κηρύξωσι! Μεταξὺ τῶν πρώτων χριστιανῶν πολλοὶ εὐσεβεῖς Ἕλληνες ὤπηγαν εἰς πολλὰ μέρη τοῦ τότε γνωστοῦ κόσμου καὶ μὲ θυσίαν τῆς ζωῆς των ἐκήρυξαν τὸν Χριστόν. Εἴθε τινὲς καὶ ἀπὸ τοὺς μικροὺς μας ἀναγνώστας νὰ ἐμπνευσθῶσιν ὑπὸ τοῦ ἱεραποστολικοῦ ἐκείνου πνεύματος καὶ ἡλικιωθέντες ν' ἀποφασίσωσι νὰ

ὑπάγωσι καὶ κηρύξωσι τὸ εὐαγγέλιον τῆς σωτηρίας εἰς τὰ ἀπολωλότα ταῦτα ἑκατομύρια τῶν ὁμοίων ἡμῶν ἀνθρώπων, διὰ τοὺς ὁποίους ὁ Χριστὸς ἀπέθανεν.

Ἐὰν ἀγαπῶμεν τὸν Χριστόν, πρέπει νὰ προσευχώμεθα καὶ ἐργαζώμεθα κοπιᾶζοντες καὶ δαπανῶντες πρὸς ἐπιστροφὴν τῶν ἐθνῶν, τῶν ὁποίων οἱ ὀφθαλμοὶ εἶναι τόσον τυφλοὶ, ὥστε νὰ προσκυνῶσιν ὡς Θεὸν ξύλα καὶ λίθους καὶ ζῶα, καὶ νὰ θυσιάζωσι πολλάκις καὶ αὐτὰ τὰ φίλτατα τέκνα των ὅπως εὐαρεστήσωσι τὰς φαντασιώδεις ταύτας καὶ ρυπαρὰς θεότητας.

— Ἀλλὰ ὁ Θεὸς, μικροὶ μου φίλοι, θεωρεῖ εἰδωλολάτρας οὐχὶ μόνον τοὺς προσκυνοῦντας ξύλα καὶ λίθους ὡς Θεόν, ἀλλὰ καὶ ὅλους ὅσοι ἀγαπῶσιν ὑποινδύοντες πρᾶγμα εἰς τὸν κόσμον τοῦτον περισσότερον ἀπὸ αὐτόν. Οὕτως ὁ φιλάργυρος εἶναι εἰδωλολάτρης—ὁ μέθυσος εἶναι εἰδωλολάτρης, διότι δουλεύει τὸν οἶνον· ὁ ἄσωτος εἶναι εἰδωλολάτρης, διότι κυβερνᾶται ἀπὸ τὰς ὀρέξεις τῆς καὶ οὐχὶ ἀπὸ τὸ θέλημα τοῦ Θεοῦ.

Ὁ Θεὸς θεωρεῖ πᾶν πρᾶγμα ὡς εἰδῶλον, εἰς τὸ ὁποῖον ὁ ἄνθρωπος ἀφιερώνει τὴν καρδίαν του. Οὕτω καὶ σεῖς, μικροὶ μου φίλοι, θὰ ᾔθετε εἰδωλολάτραι, ἐὰν σκέπτεσθε, ἀγαπᾶτε καὶ ὑπακούετε ἄλλον ἢ ἄλλο πρᾶγμα περισσότερον παρὰ τὸν Θεόν. Προσέχετε λοιπὸν νὰ μὴ ἀφίνετε νὰ βασιλεύῃ ἄλλο τι εἰς τὴν καρδίαν σας εἰμὴ ὁ Θεός.

ΘΑ ΠΕΙΡΑΞΗ ΤΟΝ ΠΑΤΕΡΑ ΜΟΥ.

Τινὰ παιδιά καὶ κοράσια ὑπακούουν εἰς ὅ,τι οἱ γονεῖς των τοῖς λέγουν, ὅταν ᾔναι παρόντες· ἀλλὰ δὲν τοὺς ὑπακούουν ὅταν δὲν τα βλέπουν.

Δύο μικρὰ παιδιά ἔπαιζον μίαν ἡμέραν εἰς ἓνα κήπον ὅπου ἦτο μία κερασιὰ γεμάτη ἀπὸ ὠριμα κεράσια. «ὦ! Ἰωάννη,—ἐξερῶνhes τὸ ἔν,—ἀς μαζεύσωμεν ὅλγα ἀπὸ τὰ κόκκινα ταῦτα κεράσια. Κύτταξέ πόσον ἐξαιρέτα εἶναι!»

«Ὅχι, Γεώργιε,—ἀπεκρίθη ὁ Ἰωάννης,—δὲν πρέπει νὰ τὰ ἐγγίξωμεν· ἤξεύρεις καλὰ, ὅτι μᾶς εἶπαν νὰ μὴ πάρωμεν οὐδὲ ἓν.»

«Ἄλλ· Ἰωάννη,—παρετήρησεν ὁ Γεώργιος,—μὴ φοβῆσαι, δὲν εἶναι κανεῖς ἐδῶ νὰ μᾶς ἴδῃ. Ἐὰν δὲ ὁ πατήρ σου μάθῃ, ὅτι ἐπήραμεν, εἶναι τόσον καλός, ὥστε δὲν θὰ σὲ τιμωρήσῃ.»

«Ἰοι, Ἰοι διὰ τοῦτο δὲν θὰ τὰ ἐγγίξω,—εἶπεν ὁ Γεώργιος,—ἤξεύρω ὅτι ὁ πατήρ μου δὲν θὰ μὲ τιμωρήσῃ· ἀλλὰ γνωρίζω προσέτι ὅτι ἡ παρακοή μου θέλει πειράξῃ τὸν πατέρα μου καὶ δὲν ἐπιθυμῶ νὰ τὸν λυπήσω.»

Τὸ παιδίον ἐκείνο ἐγνώριζε τί εἶναι ὑπακοή καὶ ἐγὼ νομίζω, ὅτι πρέπει νὰ ἡγάπα τὸν πατέρα του.